

MEYRINK
NEVIDITELNÁ
PRAHA

Gustav Meyrink

NEVIDITELNÁ PRAHA

MCMXXX

REPRINT

Booket.cz

Copyright © Booket.cz

Všechna práva vyhrazena. Nakladatelství Booket.cz poskytuje veškerý obsah této knihy k volnému šíření za předpokladu, že bude uveden odkaz na zdroj, tj. vydavatele této publikace. Při splnění této podmínky není pro citace nebo přetištění obrazových částí potřeba předchozího souhlasu vydavatele.

Vydavatel

Titul NEVIDITELNÁ PRAHA - GUSTAV MEYRINK - reprint dle originálu - vydalo nakladatelství Booket.cz, jako svoji 29. publikaci. Vydání první, 2016

© Booket.cz 2016

© Design, typo, text Martin Motloch



V prastarých dobách, dávno před panováním kněžny Libuše, která prý založila Prahu kolem roku 700., přišlo sedm mnichů z nitra Asie, ze srdce světa, kteří zasili rýži na břehu Vltavy na skále, kde stojí dnes Hradčany, za jakýmsi tajuplným účelem... Tak zní pověst. Říká se, že tato rýže byla vlastně trpasličím jalovcem, keřem, vyrůstajícím kolmo do výše a nabý-

vajícím fantastických tvarů. Hledíme-li na tento keř, připadá nám, jako by našim smyslům nevnímateľný vítr nepřetržitě jím províval. To bylo snad důvodem, proč se v starých dobách tvrdilo, že tam, kde se daří takovým rostlinám, propukává v přestávkách orkán velkých válek ze země.

Je zvláštní, že pověst o sedmi kočovných mniších má jistý vztah k indickému

městu Allahabadu. A město Allahabad má ještě druhé jméno: Praha!, neboť značí v domorodé řeči také práh.

Neznám jiného města, které by člověka tak podivuhodně kouzelně k sobě vábilo, jako Praha, bydlí-li v něm a zvětral-li s ním duchovně, a které by jej tolik vábilo k návštěvě míst jeho minulosti. Vypadá to, jako by mrtví volali nás živé na místa, kde kdysi trávili své

pozemské bytí, by nám po-
šeptali, že Praha nemá na-
darmo své jméno - že je ve
skutečnosti prahem mezi ži-
votem pozemským a nad-
světím, že je prahem dale-
ko užším, než na jiných mís-
tech... Pak kráčíme jako by
pod jakýmsi vlivem, nevidí-
me a neslyšíme nic, čeho
bychom již dávno nevěděli,
ale odnášíme si pocit na kte-
rý nelze nám zapomenouti
do pozdního stáří - podiv-

ný pocit, jako bychom byli nějakým způsobem překročili práh ...

Jednoho dne - bude tomu asi čtyřicet let - uchopila mě opět jistá neviditelná ruka, jak se mi dříve často stávalo, a odtáhla mne neodolatelně od partie šachu v kavárně přes Vltavu do staré pražské čtvrti malostranské, jako by mne tam čekal neobyčejný zážitek. Věděl jsem zcela určitě, že

nic takového se tam nestane, přes to nemohl jsem se dočkati konce partie. Nejdříve táhly před mými zrakky obrazy všedního života jako přízraky přítomnosti, která ani přítomností nebyla - tak málo se hodily do závanu tohoto vždy záhadného města: ovocné stánky s velkými deštníky, hlídané starými babičkami, které tajně na klíně louskaly růženec a mezi tím břitkým

hlasem zaháněly děti kra-
doucí švestky, česká děvča-
ta krásných očí a jemně vy-
krojených úst, kolovrátkář
s písničkou: „Já mám trakař
novej, olej brabantovej...“;
prastaří židé s pejzy a kaf-
tany, stojící za svými dře-
věnými stánky, ověšenými
obnošenými stejnokroji a
kalhotami; krátká jízda na
druhou stranu řeky po prá-
mu, jež řídí nemluvný pla-
vec: staré, podivuhodné pa-

láce s nádherně vyřezávanými dřevěnými domovními dveřmi, na nichž bývalo křídou napsáno, že je u domovníka k dostání dobré mělnické víno; rozsáhlé zahrady za starými, oprýskanými zdmi, které jsou místy prolomeny pozlaceným mřížovím. Pak v dálce uprostřed divokého parku věž Daliborka, prastará hladomorna. Nevím, kdo mě tam vede - myslím, že je to starý

člověk s dřevěnou nohou.
Jednotvárným, zpěvavým
hlasem vypraví mi, co jsem
již tolikrát slyšel: „Zde, v té-
to dva metry široké, tmavé
místnosti žil kdysi rytíř Da-
libor, až byl st'at. Železným,
zahnutým hřebíkem vydla-
bal do zdi otvor několik lok-
tů dlouhý; jen malý kousek
chyběl a byl by mohl prch-
nouti, avšak byl při tom do-
paden. A zde " - stařec vede
mne do okrouhlé prostory,

v jejímž středu požívá díra jako zemský jícen světlo lucerny - „zde nahoře, pane, bývali zavíráni vězňové odsouzení k pomalé smrti vyhladověním. Říká se, že poslední obětí byla hraběnka Zahradková. Byla shledána vinnou, že otrávila svého syna. Později se rozšířila pověst, že prý se dopustila tohoto zločinu, ježto patřila k ďábelské, kacírské sektě Asijských bratří. Pak byla

sloužena mše za její nebohou duši tam v chrámu sv. Víta a Daliborka byla na věčné časy zavřena."

Sotva poslouchám, co průvodce povídá, jen slova „Asijští bratří" zní mi stále v uších. „Přítomnost je věčná a skrývá každou odpověď neporušenou ve svém lůně; kdo klade otázku minulosti a budoucnosti, může jí kdykoliv zodpovědět z událostí přítomnosti, klade-

li jen otázky správné a dovede-li je volati přes práh života" - tak si náhle vzpomínám, že jsem to četl v staré kabalistické knize. A nad dírou u svých nohou bezděčně se skláním s pocitem, že tam dole dovede práchnivina mrtvé hraběnky odpovědět na mou nedomyšlenou otázku, ale slyším jen jednotvárný hlas průvodce za sebou. Chci se zeptati starce, ví-li něco bližšího o

Asijských bratřích, o nichž se zmínil. Hledí mi úzkostlivě na rty a vidím, co jsem dosud nepozoroval: že je hluchý jako pařez a že mně nemůže rozuměti... Táži se sám sebe, proč vlastně jsem sem přišel? Proč cítím náhle neviditelnou blízkost mrtvé stařeny, jejíž kosti již dávno se dole rozpadly v prach? Její blízkost mne zahaluje stále zřetelněji a vnímavěji než veškeré dojmy, které

jsem dosud měl, tedy tam dole v kavárně. Kráčím zpátky na Nové město a u dveří mého bytu mne vítá služka se zprávou: už několik minut na mne čeká v pokoji cizí pán v důležité záležitosti. Je to asi padesátiletý muž, ošumělý a nejistého plachého pohledu jakoby byl choromyslný. Vyskočil, když jsem vešel, prosí, abych omluvil jeho přítomnost, představuje se a současně mi podává ušpi-

něnou navštívenku. "Myslím, že jsem se musel přeslechnout." Skuhrá: Zahrádka a k tomu druhé, nesrozumitelné jméno.

Zvláštní, jak hluboce se do mých smyslů vleptalo tohle jméno z Daliborky, říkám si a pro jistotu pohlížím na navštívenku. Správně. Čtu tam: Zahrádka a pod tím: obchodní cestující továrny na prádlo v Bílé Vodě v Čechách. Muž mne zaplavuje přívalem slov.

Čekám, že mi nabídne zboží ku koupi. Ale nic takového se neděje; zdá se, že úplně zapoměl na účel své návštěvy. Místo toho mi široce a dlouze vypráví, že kdysí cestoval „v plátně“ v Indii, že tam náhodně a též z obchodních důvodů přistoupil k řádu, který se nazývá bratrstvo Sat Bhaiů, je prastarého původu a v dávné minulosti vyslalo na západ sedm lóžových bra-

tří, kteří tam založili sídla, jež prý vždy dostala jméno „práh“. Táhí se ho, existují-li ještě dnes někde členové tohoto řádu. Pan Zahrádka přisvědčuje a sděluje mi váhavě, hledaje ve své paměti, adresy v Anglií a v Orisse v Indii. Táhí se ho, sleduje-li řád určitých cílů. Pokrčuje rameny: říká se, že ten, kdo přistoupí, přestupuje tím zároveň „přes práh“, ale co je tím míněno, neví, nebo za-

poměl. Usmívá se rozpačitě, přejíždí si rukou přes čelo a bručí: „Odpusťte, ale má paměť velice tam trpěla.“ ... Pak žvaní ještě chvíli zmatené věci; náhle vstane, pohlédne na hodinky a spěchá ven. Zapoměl mi vůbec nabídnouti prádlo nebo něco podobného. Kdybych ho nebyl později potkal na ulici, kdož ví, snad bych se byl domníval, že se mi to zdálo. Když jsem se na něj přeptá-

val, dověděl jsem se, že to nemá v hlavě v pořádku, že je piják a že má fixní ideu jako by byl potomkem legendární hraběnky Zahradkové, která byla odsouzena k smrti hladem v Daliborce.

Když jsem později psal na ony adresy do Anglie a Orissy, dověděl jsem se, že údaje bláznivého obchodního cestujícího zakládají se na pravdě. Ještě dnes existuje tam řád, který se jme-

nuje Sat Bhai a Sikha; také v Praze byla prý ještě v roce 1760 lóže, jejímž posledním velmistrem byl hrabě Špork. Lóžová budova stávala tam, kde je dnes hlavní pošta. Jejími členy byli také Cola Rienzo a Petrarka. Také jistý hrabě Zahrádka jest zaznamenán ve starých análech. Když jsem šel jednoho dne Opatovickou ulici, spatřil jsem nad portálem ctihodného patricijského domu

v kamení tesaný znak, který patřil - Sat Bhaiům - Asijským bratřím -, a zvláštní shodou okolností byla nad ním papežská koruna. Zda vyjde vůbec kdy na jevo, jak tyto věci spolu souvisí?...



Tuto knížku přeloženou se
svolením autora Antonínem
Bayerem s dřevoryty Ru-
dolda Beneše vytiskl a vydal
Jiří Picka v 180 číslovaných
výtiscích, z nichž 20 na cí-
sařském jpanu, 35 na Van
Gelderu a 125 na českém
ručním papíře.

Číslo ... C

Booket.cz

Publikace na klíč

Návrh a výroba

Book trailery

e-Publishing

e-Katalogy

Ilustrace

Grafika



Booket.cz



**VÁŠ MOBIL SI ZASLOUŽÍ
NĚCO VÝJIMEČNÉHO!**